

carpe diem

Ioan Grigoraș & Liliana Trif

zilele sunt la fel
albe
negre
cu monoclu gri
ceasul mormăie monoton
aceleași cuvinte la nesfârșit
tic-tac

m-am săturat
să tac
de ploaie
de caniculă
de mersul pe jos
duminicile în frac de penguin
sunt toate la fel

vreau să mă ridic pe degete
ca o balerină
să-ncerc să-ți ating puful
fără să te transform în păpădie

cât de mult te visez
știu
de obicei îngerii nu zboară atât de jos
să-i pot atinge cu buzele gândului meu
dar te vreau
astăzi

poate ar trebui să mor
să renasc în tine
mai viu decât am trăit vreodată

poate doar aş săruta moartea fără s-o îmbrăţişez
cred că se poate
deşi în natură
specimenele cele mai frumoase sunt şi cele mai letale

îmbrăţişează-mă
să nu ratez eternitatea

diagnostice fără substrat
îşi trec tăvălugul neliniştii
peste prezentul căruia nu ştiu dacă-i aparţin

erori pe care nimeni nu mi le tălmăcește
se aliniază planete stranii prevestind inevitabilul

dar eu am învățat să râd
îngerul meu
râsul sfidează hotarul existenței
al cărui început și sfârșit ești

ziua de mâine nu mi-o închipui
clipa aceasta e tot ce am
multicoloră ca viața însăși

mă voi întoarce în țara de unde vin
într-o zi a fătăduinței
dar niciodată fără tine

acum nu mă întrerupe
negociez tratatul nostru de veșnicie
și stabilesc destinații

ioan grigoraș & liliana trif